

Hunsposten

Nr. 4.

April 1950

2. årg.

Inntrykk fra mitt opphold i Chillicothe, Ohio, U.S.A.

Chillicothe, en by på 22 000 innbyggere og hovedstad til for få år siden, er en av de eldste byer i staten Ohio. Byens nokså ugunstige beliggenhet har jeg aldri fått noen god forklaring på, men det rimeligste er vel at indianerne ikke gjorde det så altfor enkelt å velge. Byen ligger ved elven Scioto, en bielv til Orio River, som igjen er bielv til Mississippi. Omgitt av løvskog og bevokste åser, som den er, kan det se nokså innbyedende ut, men vegetasjonen gjør terrenget ufremkommelig, foruten at det inneholder såvel giftige planter som insekter. Klimaet er fryktelig fuktig og vekslende og de stadige oversvømmelser av elven skal ikke gjøre det bedre. Indianerne evakuerte denne del av staten i mange år p. g. a. klimaet, og kalte det for djevelens land. Nu er imidlertid landet blitt amerikanisert. Elven er dirigert, store deler av skogen er ryddet til naturparker, de sumptige vannene er rensset opp, og asfalterte eller betongbelagte veier fører alle steds hen. Som fisker må jeg få stoppe litt ved disse vannene. De er som sagt rensset opp og fisk er satt ut som man kan fiske mot betaling. Hvert 3. til 5. år tappes vannet ut og bunnen renses. Så fylles på igjen og ny fisk settes. En sikker måte å skaffe fisk på, men nokså uromantisk.

Over alt finner man minner fra indianertiden. Bl. a. holdes en gammel ek i ære. Her ble nemlig freden sluttet mellom indianerne og de hvite. Videre finnes en kolossal grotte, askegrotten, som ble benyttet som fangeleir av indianerne. De stengte simpelthen inngangen med et langt bål, derav navnet. For øvrig har man bevart gravhaugene til indianerne. De laget nemlig noe lignende som våre vikinger. Disse haugene er nu tømt

for sitt innhold, men restaurert til sitt originale utseende igjen.

Nei, det var om byen Shillicothe av i dag jeg tenkte å fortelle. Den er som de fleste andre byer bygget etter samme prinsipp. Midt i byen et rådhus som passerer av en stor hovedgate, og jo lenger vekk fra denne gaten, jo dårligere strøk. Byen har sin vestkant i form av villastrøk og sin østkant med bunnløs elendighet og fattigdom. I tillegg har de negerkvartaret. Sistnevnte er ingen pryd for byen. Det består for det meste av falleferdige rønner. De har tilsynelatende ingen forståelse av et pent hjem. De tjener nemlig bra, men pengene går til klær og fornøyer.

Uten å gå i flere trettende detaljer, skal jeg få stille et spørsmål: Hva er det som gjør en slik by så totalt forskjellig fra en tilsvarende norsk by? Etter beskrivelsen kunne de være like, bortsett fra negrene. Mitt inntrykk er at det er menneskene selv og deres personlighet som gir byen et så totalt annet preg enn her hjemme.

Befolkningen, en blanding av alle mulige nasjonaliteter, er gjennom kampfylte år smeltet sammen til en enhet, nemlig den hvite rase amerikanere. Disse mennesker bærer ennu tydelig preg av kampen for eksistensen, hvor mulighetene for rikdom var store, og veien til undergang kort. Kampen har smidd dem sammen til å føle fellesskap, hvilket igjen har gjort tillit til sin neste og selvtillit til en dyd. Tilliten er hellig, og brudd på denne ble før straffet med en kule. Den respekt som amerikanerne viser for en ed, tyder på dette. Å sverge på en ting er ensbetydende med en signert avtale. Hjelpsomhet, vennlighet og gjestfrihet er også en dyd disse mennesker har lært seg, selv om den nu på mange måter kun gjenfinnes i hof-

lighetsfraser. Selvtillitens og derav følgende usjenerhet savner sidestykke i noe annet land. Det er intet som ikke går an hvis det er av praktisk betydning. Ta f. eks. en så enkel ting som en jakke til jaktbruk. Den er stort sett av kvalitet, og hvis man er hjemme ville jo blitt ledd ut, men da hensikten er å unngå å bli forvekslet med noe vilt, tjener farven og mønsteret sitt formål, og dermed er saken i orden. Ubundet av gamle fordommer og tradisjoner kan fantasien og oppfinnsamheten få frie tøyler. M. a. o. de kjemper for å bli den beste i dag, uten hemning av historien. De har nemlig ingen gammel historie, og derfor må nutiden bli deres gloria. Uttrykk som at dette har far og farfar gjort bestandig, hører en aldri.

All denne kamp og streben har dog hatt sine uheldige følger. Pengene har fått for stor betydning i menneskenes liv, likedan som tingen å bli bemerket av andre, «oppdaget». M. a. o. menneskene måles i dollars og betydningsfulle bekjente.

Jeg er klar over at det er vanskelig, ja, nesten umulig å gi et klart bilde av mitt inntrykk av disse mennesker, men la meg til slutt dra fram

Forts. 2. side.

Ulykkesforsikring

Vi har den glede å kunne meddele at alle som i dag er ansatt ved Hunsposten Fabriker er ulykkesforsikret, foreløpig for et tidsrom av 5 år.

Forsikringen gjelder også for ulykker som måtte inntreffe uten for fabrikkens, dog ikke under konkurranser, eller ved flyulykker.

Ved ulykker som fører til helinvaliditet eller med døden som følge er summen satt til kroner 10 000. Vi har grunn til å være takknemlige for dette enestående tiltak, og reter i første rekke vårt akk til direktør Knobel, og ber ham bringe den videre til styret.

Hva skal jeg gjøre med Jesus?

Den romerske landshøvding er havnet i et dilemma. Han skal fatte en avgjørelse som vil gå enten mot folkemajoriteten eller mot hans egen samvittighet. Hva skal han gjøre med Jesus? Det er det vanskelige spørsmål.

Er nå egentlig det så vanskelig et spørsmål? Det skulle ikke være det, dersom vi går inn på Skriftens utsagn om Jesus.

Hva sier Skriften om denne person som ikke bare Pilatus, men hvert enkelt menneske må ta standpunkt til?

Menneskesønnen kalte han seg selv. Det navn har noe å si oss. Han var ikke bare en person blant de mange. Han var mennesket, altså innbegrepet av alt som mennesker heter. Også du og jeg var dypest sett innbefattet i ham, liksom vi var innbefattet i det første menneske som levet på jorden, Adam. Det vi gjør med Jesus, gjør vi egentlig med oss selv. Forstøter vi ham, så forstøter vi oss selv. Forakter vi ham, forakter vi oss selv. Overser vi ham, mishandler vi oss selv. Godtar vi ham og lar ham bli det som Gud har bestemt ham til å være for oss: vår frelser, vårt livsinnhold, så blir vi selv det som vi var eslet til å bli som mennesker. Vi kan ikke gå utenom Menneskesønnen, uten å forråde mennesket i oss.

Hva skal jeg gjøre med Jesus? — Akk, Pilatus, om du hin dag hadde forstått ditt eget beste! Men det var, om ikke helt skjult for dine øyne — du hørte dog din samvittighets røst — det var likevel fordunklet hva som egentlig sto på spill ved din stirring til menneskemening og folkegunst. Så ble din domfelling av Jesus din egen dødsdom. Det du gjorde mot ham, gjorde du mot deg selv.

Inntrykk fra mitt opphold - -

Forts. fra 1. side.

noen enkelte ting til belysning. Hver mann sin bil, ikke for det han har det så travelt, men for det han må gi inntrykk av at tid er penger. Bilen er forøvrig som regel en god del dyrere enn eieren har råd til. Familieliv med koselig kaffi og kaker, eller en rolig aften med en god bok, finner man sjelden. En bokhylde har jeg funnet i kanskje 5 pst. av alle de utallige hjem jeg har besøkt. Derimot flyter det med magasiner som gir konsentrert stoff, særlig i billedform. Selskapeilig omgang i hjemmene savner man også. Skulle man komme sammen, ble det på restaurant med støy av mennesker og skingrende niggermusikk. Nei, man måtte oppholde seg ute blant mennesker, spise frokost langs en eller annen disk, lunsj fra automat eller serveringssted, middag i all hast fra boks og en kveld hjemme i ro og mak ble betegnet som bortkastet. En følge av dette ble at spebarn og eldre barn ofte fulgte med foreldrene ut til langt på natt. Det var ikke sjelden å se en ung frue med spebarn på armen og mannen med tåteflasken på baklommen på kino, i ølstuer eller lignende. At byen har 22 kirker taler også om at selv om de alle er amerikanere har de sin egen mening.

Til slutt vil jeg få uttrykke at jeg tror disse mennesker med all sin frihet, ratløshet, stolthet og selvsikkerhet ofte virket unaturlige på meg, men at de dog er lykkelige. Deres vennlighet, alle kretser mot hverandre, deres gode ånd i seier og tap, deres vilje til å bli noe, til å oppnå posisjon og popularitet, og deres ofte barnslige naivitet hjelper dem i troen om at Amerika (USA) er det beste i verden.

H. K.

I spørsmålet om vår stilling til Menneskesønnen ligger spørsmålet om vår livsskjebne. Kan du da være i tvil om hva du vil gjøre med Jesus?

«Nu vil jeg være,
O Jesus kjære,
hvor du meg helst vil have.
Jeg lukker deg inn
I sjel og sinn,
O Herre min,
Med all din nåde og gave.»

Halvor Norgaard.

Reisebrev fra Oslofjord.

Om ca. 10 timer er vi i New York og etter et kort opphold der starter vi på vår studiereise til ca. 26 fabrikker og institutter i U. S. A. og Canada.

Redaktøren håpet å få rapporter til Hunsfosposten, men med bare ca. 6 uker til disposisjon sier det seg selv at det neppe blir tid til det. Det kan dog kanskje være av interesse for leserne å få en liten hilsen fra «Oslofjord» Livet på en slik båt kan ikke beskrives, det må oppleves. Mange nasjoner møtes her til kameratslig samvær. Det går ikke lang stunden før alle føler seg som i en familie, og vi forstår at denne storartede båten og dens populære og dyktige mannskap samt offisersstab er ganske stor reklame for vårt land.

Det har vært skrevet så meget om «Oslofjord» at det neppe har interesse å beskrive båtenes eksterior og interior nærmere, men siden det er mange teknisk interesserte på Hunsfos, og mange tidligere sjøfolk, har vi valgt å fortelle litt om maskinene.

En av de første dagene på båten kom vi i snakk med en Hollender ved navn Mr. Bor. Det er vanlig ombord å innlede samtalen med: «Hvordan tåler De sjøen?» Vi begynte med dette også denne gang, og Mr. Bor svarte at han klarte det ganske bra. Det ble ikke sagt noe på en stund inntil vår nye venn ganske rolig føyde til: «Jeg har vært til sjøs i 42 år.» Det viste seg at Mr. Bor var garantist for båten, og hadde vært med på «Oslofjord» siden hans firma «Stork», Holland, overleverte båten. Mr. Bor var så elksverdig å vise oss

HUNSFOSPOSTEN

utgitt av:

*Hunfos Fabrikker
Hunfos Arbeiderforening
Hunfos Bedriftsidrettslag*

Redaktør:
B. JOREID

det solide maskineri, og gi oss en del opplysninger med enerett i Norge for Hunsfosposten.

De to 4 bladete propellene drives av 2 stk. Stork dobbelttakt dieselmotorer med hver indirekte 10 000 HK. (effektive 8175 HK.) Propellenes omdreiningstall var 1300/min. Hver motor har syv cylindere, og for å gi et inntrykk av dimensjonene vil vi nevne at et stempel alene veier 4,5 tonn. Olje tilføyes cylindrene i toppen og/eller i bunnen gjennom ca. 0,75 mm. dyser under trykk 300 kg pr. cm². Oljeforbruket er 2,5 tonn/time. Cylindrerene kjøles med friskvann, stemplene med olje. Videre brukes sjøvann for kjøling av friskvannet og oljen. Til smøring brukes sirkulerende olje under trykk 3 kg pr. cm². Videre er det installert 4 stk. Stork dieselmotorer med hver indikert 100 HK. Av disse går 3 om gangen (en reserve) og tjener til å skaffe elektrisk lys og kraft. Til oppvarming om vinteren, og til koking i kjøkkenet nyttes 2 stk. Oljefyrte kjeler. Det hollandske firma har klart å installere maskiner, pumper etc. på et min. av plass, men allikevel slik at en får inntrykk av at plassen er rikelig. Det er neppe nødvendig å fortelle at det er ualminnelig rent og pent alle steder.

Når en sammenlikner med Hunsfos utbygde 14,500 HK., får en et inntrykk av hvor stort kraftbehovet er for en båt av denne type. «Oslofjord» er på 16,844 brutto tonn, kan ta 926 passasjerer og besetning. Farten

Romerne 8,16.

Og Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn.

For meg står dette verset som noe av det kjæreste i min bibel. Hvor trist er det ikke hvis vi skal komme i tvil om vårt barneforhold til Gud. Det er likesom der er ingen hjelp å få noen steder.

Jeg tror tiden maner oss til å bli mer selvstendige kristne. Gå ikke etter et hvert lærdoms vær. Gi ikke slipp på barnereppen, den som var tiltenkt oss alle sammen, hvem du så er.

Hadde vi ikke hatt vår bibel, kunne vi ikke være klar over om vi var Guds barn eller ikke. Men ved at den Hellige Ånd kaster lys over de skrevne ord, ser jeg at de også var tiltenkt meg.

I Johannes 8—42 sier Jesus: «Var Gud Eders far da elsket i meg, for jeg er utgått fra Gud og kommer fra Ham. For jeg er heller ikke kommet av meg selv, men Han har utsendt meg.»

Detet er avgjort tale. Likesom en far og mor er interessert i sine barns ve og vel, likeså interessert er Han i vårt barneforhold til Ham. Jeg vet hvem som hjalp meg når mest det gjaldt, og lykkelig er jeg.

Det er dog noe å være barn av Gud den evige Fader, og her på jorden ha ham til venn, som aldri sine forlater, og så for evig å være hjemme, å hvilken lykke når vi er fremme.

S. J.

er 20 knob. (maskinen er dimensjonert for litt større fart).

Til slutt vil vi anbefale at når Th. Hodnemyr skal bygge den båten som skal ta hele Hunsfosfamilien på feriereise, bør han bestille maskineriet fra Stork.

De utsendte medarbeidere.

Den gamle garde.

Anton Sakkariassen som nu bor i Høvåg, men som i 37 år har vært knyttet til Hunsfos er det vi denne gang har vært så heldig å få en liten prat med. Og han forteller litt om sitt virke på fabrikken for oss.

Jeg kom til Hunsfos under byggm. Kristoffersen, det var sortersalen som den gang ble utbygget. Da dette arbeid var ferdig begynte jeg i fyrhuset. Det var Vig som var bestyrer den gang. Kvale var papirmester, og ing. Jakobsen materialforvalter.

Den første sommeren jeg var på Hunsfos brandt verkstedbygningen, en stor toetasjes trebygning.

Jeg kan ikke si at jeg trivdes så særlig godt i fyrhuset, svart og felt var der og når kjelene skulle gjøres rene måtte vi kripe inn i dem. Fyrhuset var jo noe ganske annet den gang enn det er idag. Bl. a. hadde vi en stor kjele som vi kalte «tyskeren». I den ble alle mulige slags rare ting kastet, og de stukkene som forsvant i den var ikke små. Atskillig kg jern kunne også fiskes ut av asken om søndagen.

Senere begynte jeg så på gården under sersjant Bjerløv, men det ble ikke av lang varighet. Der ble nemlig ledig en plass etter Jørgen Homme, som jeg fikk. Det besto i å kjøre clay, alun og cellulose til hollenderiet. Der var den gangen ingen cellulosefabrikk, den var brent ned tidligere. Mange ganger kunne det bli en slitsom jobb, særlig kunne da celluloseballene være vanskelig å handtere. Man brukte 50 pst. — ig cell.masse da clayen ble strødd tørr på Hollenderen,

Bruk ikke heisen

ved hollenderiene som personheis. Husk at vi som bruker heisen daglig, må springe opp og ned de tunge trappene for å hente den.

Fra dem som er avhengige av heisen.

mens alunet ble oppløst da som nå. Det var jo også et felt sølearbeid til sine tider, og vi var hvite av clay fra topp til tå, så det var ikke for ingen ting de kalte oss for «kligubber». Jeg hadde dagsakkord på jobben så om lørdagen hendte det at jeg begynte arbeidet i 4-tiden om morgenen for å være ferdig tidligere slik at en på den måten kunne få seg en heldagstur til byen. Lønnen var den gang kr. 3.40 for 12 timer.

Utenom dette var jeg damvokter i 30 år. Det kunne mange ganger være krevende nok. Vi hadde jo ingen valedam da, bare en nåledam å regulere vannføringen med. Jeg husker mange store flommer fra denne tiden, men den i 1933 overgikk dem alle. Fabrikken ble stående i ca. 14 dager, vannet gikk over gården, og sto 60 cm over gulvet i kjelleren til mask. 3. Fra den gamle kontorbygningen begynte kasserer Olsen å flytte ut, ja til med i bestyrerboligen begynte de å føle seg utrygge. Der ble den gang målt 12—1400 kbm. vannføring. Den 20. juni 1933 varvannet på det høyeste, og jeg har enda merker som viser hvor vannet den gang sto.

En annen gang gikk hele nålestemmen under vann ved et uhell og vi hadde et svare strev med å få alt som det skulle være igjen.

Dessuten var jeg også vaktmann i 17 år. Vi var bare to mann som delte vakten den gangen, og måtte derfor gå hver

søndag. Betalingen var den samme som ellers uten prosenter. Men i Julehøytiden fikk vi kr. 5.— ekstra.

Vi hadde ikke elektrisk kraft til fabrikken da bare en liten maskin til lys som vi forresten kalte «lysemaskinen». Den sto i et hjørne av det gamle slipe-riet, og gav et sparsomt lys til fabrikken og bestyrerboligen. Om lørdagskvelden når alt arbeid var slutt ble «lysemaskinen» stoppet og fabrikken lå i mørket, da måtte parafinlyktene frem. Jul og påske skulle forresten lyset brenne til morgenen. Fabrikken var dengang ikke innegjerdet så det var dobbelt påkrevet med vakt. Alle dører var godt låst, men likevel hendte det at en og annen fikk lurt seg inn, og en oppdaget dem ved å høre dem snorke i en papirhaug.

— Der er vel mange av barna som har arbeidet her på fabrikken.

— Ja, 9 av dem har vært ansatt ved Hunsfos kortere eller lengere tid, så det er vel nesten rekord. Men nå er de spredd for alle vinde.

— Og du har alltid, likt deg på Hunsfos?

— Ja, selvsagt. Før i tiden regnet en alltid med at en var fullt forsørget resten av levetiden når en hadde fått arbeid på Hunsfos. Det samme kan vel sies i dag, for make til bedrift som Hunsfos skal en lete lenge etter.

Sakkariassen er fremdeles like sprek, og han driver nok med litt av hvert der ute i Høvåg. Vi husker at han var god å ha her når noen trengte en liten reparasjon, og mange har nok enda en og annen silledunk eller vaskebalje som han har laget. Vi takker ham for hva han har fortalt oss, og ønsker ham alt godt i tiden framover.

«Støtt opp om bladet vårt».

Aktuelt:

Sjælens viktigste næring.

Vi har hentet dette lille stykke fra Norsk Misjonstidende:

«For amerikanerne er Coca-Cola livet vann og tegneseriene sjælens viktigste næring», skriver en korrespondent fra New York til Morgenbladet. Dette får stå for korrespondentens regning. Men ordene rommer helt sikkert en stor sannhet om vår tids mennesker.

Sjælens viktigste næring for et menneske er jo det som opptar en mest, det som fyller ens tanker i ledige stunder. Tegneserier som sjeleføde kan lignedes med bløtkaker og tyggegummi som mat for kroppen. Skulle slik næring bli den viktigste, da er sunnheten snart spolert.

Alle som leser dette, er antagelig enige om at Guds ord er viktigere enn tegneserier som sjeiens næring. Ja, vi er skjønne enige om at Guds ord er viktig. Men hva er viktigst? Og er det viktigste vårt daglige liv?

Tegneserier er dagdrømmeri bort fra livets virkelighet, bort fra plikter og ansvar. Men det må jo sies om mye annen lesing også. Og omsetningen av religiøs litteratur viser at kristen ungdom lever meget i romantiske dagdrømmerier, befordret av åndelige «slikkerier» i romanform.

Hva er din sjels viktigste næring? Ingeting kan erstatte Guds eget ord her. For Kristus er i ordet, og vi trenger Kristus alltid. Ordet skaper hva det nevner. Ordet fra Gud gir den sanne og sunne åndelige vekst. Ikke en gang det viktige må erstatte det viktigste.

Erling Ruud.

Skriv i bladet vårt.

Fellestur til Danmark.

(Forts. fra nr. 2.)

Har ikke Hirtshals noen problemer? Jo ett, det er vannspørsmålet. Det er løst på den måten at en har gravet kummer ned i jorden i en dybde av 1,5 meter, leirlaget under denne dybde er ikke vannførende, og det nytter ikke å grave dypere. Fra disse kummene blir vannet suget inn i pumpestasjoner, hvor det sirkulerer i noen kummer og blir rensert og tilsatt klor. Herfra pumpes vannet opp i et vannreservoar som ligger på det høyeste punkt, ca. 15 m. over byen, og dette rummer ikke vann for mer enn ca. 3 timers normalforbruk.

Fyrtårnet ligger et stykke fra den ene av veiene som fører til Hjørring, ut mot det åpne hav, tårnet er ca. 35 m. høyt. En går opp et par trin og kommer inn i bunnen av tårnet hvor alle som beser tårnet må skrive sitt navn i en fremmedbok. Herfra fører en trapp opp i toppen av tårnet hvor lampen er. Det er en 1000 watt lampe som sender sitt lys gjennom noen kraftige linser som forstørrer dette til en mil. normalt, og dette sendes ut over havet til rettleiing for dem som ferdes på sjøen.

Dette får være nok om Hirtshals, og jeg skal nå forsøke å beskrive turen vi hadde til Hjørring for å se det store dyreskuet.

Fra Hirtshals til Hjørring er det 16 km og man kan reise med jernbane eller rutebil ettersom en ønsker. Denne jernbanen er en privatbane og det var en motorvogn som brukte ca. 35—40 min. på turen. Vi spaserte fra jernbanestasjonen og ut til dyreskueplassen. Veien var full av mennesker som gikk og kjørte, ja her ble brukt alt mulig av kjøretøyer, som biler og hesteskys i store åpne Landauerer med dobbelt forspann.

Alle vi norske hadde fått fribilletter, og da vi kom inn gjennom portene så vi ut over et yrende folkehav, 28 000 mennesker var det inne på selve plassen. Midt på plassen var det innegjerdet en stor rund ring, med

dommertårn i midten og tilskuerne utenfor gjerdet. Først var det hestene som ble vist fram, og i spissen for dem gikk en stor, mørkebrun hingst, av samme størrelse som dem vi så under krigen. Men her var også norske fjordinger, en hadde gått over til å bruke disse til all lettere transport da de er meget raskere enn de store danske hestene. Deretter kom oksene og kyrene, også de er meget større enn dem vi har hos oss.

Etterat dyrskuet var over og de enkelte dyr premiært, ble der gitt en rideoppvisning. Rideoppvisningen bestod i å ri gjennom en port av samme type som en goal på en fotballbane, bare at denne var høyere og bredere. I tverliggeren var det hengt opp en jernring med en diameter på 50 mm. Rytteren hadde en liten stav som var formet i en lang spiss, og lengden på denne var ca. 1 m. Rytterne ble nå stillet opp til start ca. 100 m fra porten, og nå skulle de ri i full gallopp og få puttet staven inn i ringen og få denne med seg. Blant disse rytterne var det en liten jente på 12—13 år som var med i konkurransen. Hun red en av de største hestene, og hun vakte beundring for den måten hun klarte å mestre den store hesten på.

Men der var mye annet å se på. Et telt var fullt av roser og andre blomster, et med husflidgjenstander, og slik kunne en fortsette rundt plassen. Det eneste som ikke var plasert i telt var de moderne landbruksmaskiner. Og her var absolutt alt som er nødvendig for et moderne og rasjonelt jordbruk. I den ene enden av plassen var der et Tivoli med karuseller, rutsjebaner og alt det jøgl som hører med. Det vil ta for mye plass å fortelle om alt det som var inne på plassen, så jeg slutter med dette.

Om kvelden var alle som hadde lyst til det på et friluftsteater og så et stykke som het: «Troll kan temmes» bli fremført. Det var lørdag kveld, og siste tog tilbake gikk kl. 23.00, og vi måtte reise med.

Søndagen ble tatt med ro, det ble holdt en del småselskaper rundt om i hjemmene. Men man-

dag, da skulle allesammen til Hjørring for å kjøpe de ting som en kunne ønske å få med seg hjem, det var i første rekke kjøletøy, lakenstaut og gardiner, men der ble også kjøpt mange par sko, vesker og dokumentmapper.

Om kvelden var vi alle samlet med våre verter til en avskjedsfest i Hotel «Skagerak». Og her vil jeg slutte med det som jeg begynte: Hjalmar Pedersens tale da han uttrykte det ønske at disse fellesreiser måtte fortsette. Og vi på vår side lovet at det ikke skulle stå på oss.

Jeg vil til slutt takke hver enkelt av reisedeltakerne for det gode kameratskap som hersket under hele turen.

E. Lund.

KORTE MELDINGER

fra inn- og utland.

Det blir meddelt fra New York radio at våre utsendinger Mr. Schöpp og Mr. Kittelsen hittil har hatt en meget vellykket tur, men at deres beretninger her fra Hunsfos har fått amerikanerne til å tvile på om de lenger er de største og de beste på alle områder.

Fra velinformerte kretser i F. N. forlyder at forsøk i forbindelse med gasskrigvåpen nu skal foretas ved Hunsfos Fabrikker. Vårt laboratoriums heldige forsøk for en tid siden har skaffet oss den nødvendige tillid. Denne melding er egentlig hemmelig, men offentliggjøres bare til oss på Hunsfos, som forklaring på det lille gassangrep vi hadde for en tid siden.

Fra Styret i Hunsfos meddeles at man sterkt har diskutert mulighetene for å bli kvitt H. P. Jensen. Det har nemlig ikke nyttet å la ham falle for aldersgrensen.

Det meddeles over Vennesla Radio at det er notert bestilling på 500 tonn helbleket sulfitpapir ved Hunsfos Fabrikker. Papiret skal benyttes i den pågående sparekampanje under mottoet: «Spar papir for papir er valuta».

„Det er våren - - „

Ja det er våren som er kommet tilbake påny. Selv ikke den kalde krigen eller Brufjell's mas or. civilforsvar har kunnet hindre det. Den våknende livslyst i mennesker og natur trenger på og vekker også Hunsfos-øia opp av dens vinterdvale. Solen varmer, løvet viser lengere skudd hver dag, og minnene om voldsomme snemengder og kulde smelter i solveggen.

La oss en stund betrakte oss selv og vår øy Hunsfos, studere vårrefleksene, deres følger og utslag. «Vårslapp», sier den ene. «Tøis», svarer den andre. «Du er doven. Spis vitaminer fra A til Å, ta morgengymnastikk og drikk kokt vann før frokost». «Nei», sier den tredje. «Du skulle ta høyfjellssol om vinteren, og spise røde poteter hver gang du føler trang til en røyk».

Meningsforskjellen er stor, så la oss heller spørre en av de utvalgte, og Erling Rølland, formann for Hunsfos fotballen faller straks i våre tanker. «Vårslapp», svarer han på vårt spørsmål, og ser nesten dumt på oss. «Å æ de for noe?» Vi forsøker å forklare at de fleste mennesker føler en viss slapphet om våren. Han er fremdeles like uforstående og forteller at Hunsfos Bedriftsfotball-lag spilte 5—0 mot Høivold mek. Verksted den 25/4, hvilket jo ikke tyder på noen særlig slapphet. Vi ønsker ham derfor tillykke med årets første seir og alt godt for kommende fotball-sesong.

Den neste vi oppsøker er T. Tønnessen. Vi har ingen vanskelighet med å finne ham, for hans klare, konsise stemme toner helt ut på tomte. Han snakker nemlig i rikstelefon Oslo. Ved vår inntrengen dukker han hastig opp fra papirflommen på skrivebordet, og ser spørrende på oss. «Om han er vårslapp?» «Ha 'kke tid», er hans avgjort svar. «Båten går imorgen, og papiret som skal gå med den blir ikke kjørt før i overmorgen. Han griper seg fortvilet i håret, og vi finner øyeblikket beleilig for rett.

Velberget ute på tomte igjen ble vi snart enige om at altfor personlig henvendelser kunne være uheldig, og at vårslapphet tydeligvis ikke var så utbredt på vår kjære øy. Vi vandret derfor opp på kokeri-taket for å få et overblikk over situasjonen. Etter å ha pustet ut etter alle trapene og skiftet ut kokeriets mindre vårlige dufter, plaserte vi oss bedagelig langs rekkverket med hver vår røyk, idet vi antok at Direkt. ikke kunne se oss der. For et herlig skue. Man får i sannhet et overblikk derovenifra. Moseidheia og pipa virker ikke heller så truende fra denne posisjon. Blikket vandrer over Moseidmoen, Vikeland og Vennesla, og våre tanker enes i takknemlighet og fryd over den trivsel og det liv som hersker. Vi føler oss rike med ekte vår i sinnet. Vårt øye snevrer sin flukt og fanger inn selve øya. Også her hersker det samme liv. Overalt arbeides det, men det sentrale punktet blir bygningen av den nye maskinhall med dens sidebygninger. Imponerende, sier den ene; flott, sier den andre, men dyrt, sier den tredje med et hjertesukk. Etterhvert har vårt øye vendt seg til avstand og enkelthetene trer fram. Vi ser Ivar Andersen myse mot vårsola. Han lengter sikkert etter regn som vanlig. Utefor verkstedet viser blåhvitt lys at det sveises, og lenger borte på tomte er det større gravningsarbeider igang. Men hva er det? Et lite hode stikker opp av en lang jakke og helt nederst skimtes et par utgåtte gummisko. Det er ikke til å ta feil av. Det er Trygve Pettersen i god fart ut til Papirmaskine IV med ordre på blomsterpapir. Et av vårens sikreste tegn er kommet. Et tegn enda sikrere enn trekkfuglene. Vi har forresten latt oss fortelle at Laurits Andersen alt har lagt av seg gummistøvle og står barbert i kvistmassa. Jo, våren er kommet.

Stillingen ved rekkverket blir trettende og vi slår oss derfor ned på taket og samtaler om løst og fast. En vet å fortelle at Nils Engh og Gustav Johansen planlegger en ny flytur i vårsola. Hadde jeg vinger o. s. v., men da ingen finnes, vil de forsøke et

fly igjen. En annen påstår å ha sett Hugo Torjusen i badebokse en tidlig morgen stikke stortoa i vannet oppe ved Stemmen. Det fortelles også at Kjærstad i all hemmelighet har leiet en stor parsell for matauk i tilfelle krig. At Kristen Gunnufsen allerede har fisket flere kilos-ørreter og at Løyning ikke liker konkurransen, men istedet foretrekker hollenderiet, er vel kjente ting. Det sies forresten om Løyning at det er vanskelig for ham ikke å følge kallelsen i hornsignalene. Men la oss ikke glemme Ålefjær. Intet likner vel mere bjørnen som forlater hiet. En intens virksomhet med rusteskrapa, mønje- og maling, og ettersyn av redskap viser kanskje tydeligere enn noe annet at våren er kommet, ja så intenst at Bernt Hollum nesten ikke får tid til å røyke.

Tunge skyer dukker plutselig fram over heia, solen forsvinner og det blir straks kjølig. Jo, det er nok vår ja, med solvarme, men kjølig luft. Vi reiser oss stive og støle og begynner nedstigningen igjen.

Som avslutning på vår rundtur bestemmer vi oss for å oppsøke Direktøren. Kanskje han har noe gullkorn, nettopp hjemvendt som han er fra sin Middelhavstur. Vel inne på hans kontor og plassert i hver vår gode stol, svarer det solbrente ansikt at vårslappheten, den blåste på sjøen på Biskayabukten den, på nedtur. Forøvrig hadde ikke han heller tid til å være vårslapp. Vi hadde lyst til å spørre ham ut om turen, men han lovet å fortele om denne senere. Han kunne imidlertid slå fast at såvel denne utenlandstur som tidligere stadig gir samme inntrykk, nemlig at Norge og i særdeleshet den fornyelse en norsk vår gir sjel og kropp ikke tåler sammenligning med noe annet.

Vår lille rundtur synes å bekrefte våre egne inntrykk. Våren er her påny.

VI LURER PÅ

— Om julenissen har tatt sommerbolig i Vacofilteret.

— Om Ivar Andersen snart skal anskaffe seg fjernsyn.

— Om Birger Strømme er rundbrenner eller sveiser.

Konkurranse.

Nå er det ikke bare i idretten vi finner konkurransen lenger, den er rykket oss alle nærmere inn på livet. Vi er alle som er ansatt ved en bedrift med i en langt større konkurranse enn noen idrettsgren kan by på. I dag gjelder det bedriftens og vår konkurransedyktighet.

Før krigen var konkurransen et velkjent fenomen med pris og kvalitet som avgjørende faktorer. Men under og etter krigen ble varemangelen så stor at det ikke ble så meget spørsmål etter disse ting, men først og fremst om man kunne skaffe varen. Denne tilstand har nå vart så lenge at man nesten har glemte begrepet konkurranse, og slappheten og likegyldigheten har mer eller mindre fått tak på oss alle.

Nå er det imidlertid meget som tyder på at det blir kvaliteten og prisen som kommer i første rekke igjen. Skal ordrettingen bli like rikelig som hittil gjelder det at vi alle gjør vårt beste der vi har vår oppgave i fabrikkene. Vi må ikke la vår egen makelighet gå foran de oppgaver vi er betrodd.

La alle oss som er ansatt ved Hunsfos alltid gjøre vårt beste slik at Hunsfos må bli liggende på toppen i konkurransen. Jo bedre fabrikkene hevder seg på markedet, desto tryggere kan alle vi være som tjener til det daglige brød her.

Bedriftsidrett

Vintersesongen er forbi. Det har vært en god sesong for laget vårt, selv om vær og føreforhold har vært meget vanskelige under nesten alle arrangementer. Men tross det er alle renn blitt avviklet til full tilfredshet såvel for deltakere som for arrangør. Det har vært god deltakelse ved de forskjellige renn, og der er vist mange gode prestasjoner. Men nå er snøen borte, skiene er lagt på «hylla» for i år.

I stedet er «lærkula» kommet fram, og treningen går (forhåpentlig) med liv og lyst. Bedrifts-

idrettslaget har alt hatt en kamp mot Høivolds mek. Verksted. Det ble en stor seier med 5 mot 0. E. Rølland vokste formelig enda en bit, skjønt jeg tror ikke han har godt av det.

Det var en flott begynnelse på sesongen, og vi håper det må fortsette like bra. Men da må der trenes — trenes!!!

»Litt av hvert»

Friluftskultur

— Ida tykke æ forsyne mæ mi ska ta oss ein tur ud, mi sidde jo her inne å henge kveld ette kveld. Her æ så fint ude au ikveld og det skolle bli så godt å få lofta sæ litt. Dæ'jo 'kje noe rart om mi bli både madleie å litt a hvært når mi aldri kjæme ud. Tenk nå som her æ så lyst å fint om kveldane. Så kan mi se på blomstane, vissomatte der æ noen, eller på laue som sprette nå. Jau, mi må ud en tur i kveld, ellers bli mi jo reine sofabonane. Æ du 'kje enig, Tone.

—Jau, d'ækkje mæ imod, æ ska jønne gå med på ein loftetur, men å ska mi gå hen?

— Gå hen? Mi he jo så mange

plasse å gå som mi ikkje he våre på aldri så lenge. Mi gjenge øve te Andersens å sidde å prate noen time.

Til ettertanke

— Frihet er ikke å gjøre det du vil, men å ville det du skal.

—Fra hovmod og selvgodhet er det kun et skritt til tåpelighet og latterliggjørelse.

— Ved stadig å kritisere sitt eget arbeide, vokser man hurtig i dyktighet.

— Hvis du mister besinnelsen, så er det et tegn på at du har uretten på din side.

FØLELIG SAVN

To tommermenn møtes på bussen etter at de hadde vært hjemme på besøk i helgen.

— Nå sa den ene. Du ser så trist ut. Er det hendt noe galt?

— Ja, kona sier hun vil skilles hvis jeg ikke holder opp å bruke snus.

— Det var da ille, sa den første medfølede.

— Ja, jeg kommer til å savne henne.

DAN-SKO og ARBEIDSKLÆR,
MALERVARER, FORVARER, KOLONIAL, SKOTØY
MANUFAKTUR. — SHELL BENSIN OG OLJER

Vennesla Landhandel.

Telefon 6740.

ALT I ELEKTRISK BELYSNINGSUTSTYR

Eivind Eivindson. Elektrisk Forretning.

Tlf. 6802

VENNESLA

Skal De ha en presang til store eller små —

De finner sikkert noe i

VENNESLA
BOKHANDEL

FOLK ER RARE

Tobias var ute og arbeide i stri-regnet. Han ville ikkje gje seg før han var ferdig.

Det var seine kvelden før han kom inn. Han kjente at han hadde fått så illhorveleg vondt i kneet, og om morraen måtte han avsted til doktoren.

— Hå va det som feilte dæ? spurte kona då han kom heim.

— Vann i kneet, sa Tobias.

— Ja, va d'ikkje de æ sa atte du ikkje skolle gå ude å vasse i allt regnet i går, gneldra kona.

Læraren dreiv og skulle lære ungane i skulestova om kva kjønn dei forskjellige orda var av.

Det tyktes gå svært greit.

— Kan så du, Anders, sie kva kjønn «egg» er.

Anders tenkte seg om ei stund. Så kom det:

— De ækje godt å seie før det æ klekt.

TOBAKKSNOÐ

Som vi nok alle fikk føle var det vanskelig med tobakken under krigen. En eldre «Venndøl» var helt på «bonnen», og ringte til en av foretningene for å tigge om lit snus.

Flg. samtale fant sted:

— De he vel ikkje ei øskje snus te mæ ida vel, æ æ heilt lens.

— Jo, du skal få en eske.

— Jønne t o.

— Javel så får du få to idag da.

— Ja, helst tri.

ALT I**KOLONIAL**

Autorisert

RADIOFORHANDLER

Telefon 6706.

Vikeland Samvirkeleg.

D.B.S. Dame- og Herre-Svittun Dame- og Herre-Gutte- og pikesykler

ARTHUR SYVERTSEN

Sykkerverksted.

«Agder Tidend»s trykkeri. Kr.sand S.

¾" og 1" Galvaniserte springvannsrør

2" og 4" Soilrør — bend & Gren.

Klosett-skåler. — Høytspylte og lavspylte.

Fajanse Vasker — 3 forskjellige størrelser.

Utslags-vasker. — Rustfrie oppvasker av stål.

4" Glaserte kloakkrør og deler.

Vaskekummer — 2 delte. Badekar og beholdere.

MOSEIDMONEN SAMVIRKELAG

Telefon 6780.

VENNESLANDS RESTAURANT

Telefon 6759.

OLAV SKISLAND

KJØTT OG PØLSEVARER

Telefon 6718.

Malerverar og

Tapeter i

Vennesla Samvirkeleg

BILSENTRALEN — TURBUSS

anbefales.

Åpent hele døgnet.

Telefon 6777.

Vi har lager av

AMERIKANSKE SPRINGVANNSRØR ½" - ¾" - 1".
RØRDELER, KRANER, VASKER, SERVANTER
og KLOSETTER m. m.

Telefon 6719.

Avertér i Hunsfosposten!